

Ik werk sinds 5 jaar als docent/mentor op een praktijkschool (voorheen nog vso, nu regulier VO volgens de wet) en heb daarvoor 6 jaar op een reguliere basisschool gewerkt.

Over mijn ervaring in het reguliere basisonderwijs:

In het reguliere basisonderwijs heb ik les gegeven aan diverse groepen. Het minimale aantal leerlingen in een klas was 25 en het maximale 32 (mijn eerste groep toen in net was afgestudeerd aan de PABO). Wanneer je als docent zijnde een dusdanig grote groep leerlingen moet lesgeven, wordt je sowieso al geconfronteerd met grote niveauverschillen. Op zich nog best te doen wanneer je de juiste materialen hebt en beschikt over een goed organisatorisch vermogen, maar wanneer je dan ook nog te maken krijgt met leerlingen met bijvoorbeeld ADHD of een lichamelijke handicap, kom je toch echt handen tekort. De beslissing om een rugzakje aan te vragen komt dus zeker niet zomaar uit de lucht vallen. En wanneer er daadwerkelijk wordt overgegaan tot aanvraag van een rugzakje komt daar een hele berg papierwerk bij kijken en zul je als leerkracht zijnde moeten kunnen aantonen dat zo'n rugzakje noodzakelijk is en dat je er zelf al alles aan gedaan hebt wat mogelijk is. Kinderen krijgen geen rugzakje om een onbenullige rede, ze hebben het nodig!

Over mijn ervaringen op de praktijkschool:

Wij geven les aan leerlingen van 12 tot 18 jaar met een pro beschikking. Die beschikking wordt alleen afgegeven als de leerlingen aan bepaalde voorwaarden voldoen, het IQ moet bijvoorbeeld tussen 50 en 80 liggen. Wanneer er praktijkles wordt gegeven, heb ik soms 12 leerlingen in de klas. Dat lijkt weinig, maar probeer zelf eens te gaan solderen, zagen of koken met 12 leerlingen waarvan de een ODD heeft, de ander ADHD, de volgende een angststoornis, weer een ander een hechtingsstoornis en ga zo maar door.

Het is meer regel dan uitzondering dat ik eerst een half uur een klasgesprek moet voeren om alle onrust uit een groep te halen, voordat ik überhaupt aan mijn les kan beginnen en dan is het nog maar de vraag hoe het zal verlopen. Daarnaast is ons doel om kinderen toe te leiden naar werk. Een heel klein deel kan uitstromen naar een vervolgopleiding, een redelijk deel naar een reguliere baan (wel vaak met Wajong, waarvan de regels ook al zijn aangescherpt), maar gezien het feit dat onze doelgroep steeds zwakker wordt, stromen er steeds meer leerlingen uit richting SW of in het slechtste geval DAC. In de beide laatste gevallen ook een crime op het moment. Leerlingen staan vaak jaren op wachtlijsten voordat ze aan de slag kunnen. Verlenging bij leerplicht mag ook maar voor maximaal 2 jaar aangevraagd worden. Ik maak me ernstig zorgen over de toekomst van deze kinderen. Het is nu al een bijna onmogelijke taak om ze in de maatschappij mee te laten draaien, wat zal het straks worden? Ik vraag me af of het misschien niet verstandiger is om het probleem bij de kern aan te pakken. Voor zover dat mogelijk is tenminste. Wij hebben leerlingen genoeg die uit huis geplaatst zijn en in een instelling wonen. Voor sommige leerlingen en ouders noodzaak, maar voor een deel ook omdat ouders kinderen domweg te lastig vinden. Een voorbeeld:

Kind van gescheiden ouders, waarvan moeder in de prostitutie. Vader krijgt een nieuwe vriendin met kinderen, moeder een nieuwe vriend. Kind uit vorig huwelijk is dan eigenlijk niet meer gewenst, dus stop maar ergens weg. Met als gevolg dat het kind in de jonge jeugd al diverse trauma's heeft opgelopen.

Wij draaien daar als leerkrachten uiteindelijk voor op. Ouders interesseert het niet meer. Binnen de instellingen werken mensen die ondergekwalificeerd zijn en niet met elkaar communiceren, met als gevolg dat de leerkracht nog de enige volwassene in het leven van het kind waar het op kan vertrouwen en die zich om het kind bekommert. Lesgeven op een school als deze heeft meestal weinig meer te maken met het overdragen van kennis, het draait om het welbevinden van het kind!

In de uitgangspunten van het nieuwe wetsvoorstel worden uitgangspunten genoemd als ouderbetrokkenheid. Hoe wil je dat in godsnaam gaan realiseren? Wanneer wij ouderavonden organiseren met thema's die er toe doen komt er niemand opdagen. Ze komen alleen als we bijvoorbeeld een bingo avond organiseren. Bespreking van een handelingsplan, daar krijgen ouders een persoonlijke uitnodiging voor. Wij werken dan van 8 uur 's ochtends tot 9 uur 's avonds om iedereen de kans te geven te komen. Maar 80 procent van de ouders laat niets horen. Daar moet je als leerkracht zelf achteraan bellen en dan is het nog maar de vraag of ze bereid zijn om te komen, terwijl het om hun bloedeigen kind gaat!

Het volgende punt is de samenwerking met jeugdzorg. Een instantie waar ik geen hoge pet van op heb, want mijn ervaringen op dat gebied zijn alles behalve positief. Om even een voorbeeld te noemen:

Kind in de klas met de nodige voorgeschiedenis. Melding gedaan bij AMK wegens verwaarlozing. Ouders krijgen het te heet onder hun voeten en vertrekken naar het buitenland. Gemeld bij jeugdzorg, die vervolgens een jaar later (!) belt om te vragen hoe het met de desbetreffende leerling gaat. Dat soort dingen zouden niet moeten mogen!

Kan er niet beter op een andere manier bezuinigd worden. Het hele verhaal in het VO van een bepaald percentage leerkrachten die door zouden moeten stromen van LB naar LC bijvoorbeeld. Dat zou zogenaamd een stimulans moeten zijn om leerkrachten in het onderwijs te houden. Nou, voor mij en het merendeel van mijn collega's is dat geen rede om te blijven. Het wordt ook voorgedaan als een promotie, maar dat is het in essentie niet. Uiteindelijk ben je gewoon nog steeds leerkracht, maar dan met extra taken. Een soort verijdelde leerkracht dus. Schrap die maatregel gewoon zou ik zo zeggen. Dan ben je er nog niet, maar het scheelt allicht.